

РЕШЕНИЕ

№ 6807

гр. София, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8132** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. срещу Решение /без номер/ от 28.06.2021 г. на СРС, по н.а.х.д. № 4728/2020 г., НО, 106 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-006516/05.03.2020 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] за нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда КТ, на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лева на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, поради което се иска неговата отмяна. При съставяне на АУАН и издаване на НП, са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Счита, че състава на нарушението е осъществен от обективна страна, а така наложената в размер на 1 500 лв. се явява явно справедлива. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. П., поддържа жалбата и моли за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП.

Ответникът по касационната жалба, не се явява и не се представлява. По делото е постъпил отговор на касационната жалба, в който са развити подробни съображения за неоснователно на същата. Претендира присъждане на разноските по делото в размер на 300 лв., съобразно представен списък с разноските.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 14.11.2019 г., около 11:30 ч., в обект на контрол – строеж: „А. Б. Ц. 2 – офис сграда с подземен паркинг и трафопост“, находяща се в [населено място], [улица], № 2 и на 12.12.2019 г., въз основа на изискани и представени в сградата на Д „ИТ“ - С. документи е установено, че дружеството ответник, в качеството му на работодател, не е връчил на работника Р. А. Р., на длъжност „общ работник“, преди постъпването му на работа, копие на хартиен носител от уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ. Трудовият договор с последния е бил сключен на 14.11.2019 г., същият е бил заверен да престоира труд в обекта около 11:30 ч. на същата дата, като видно от справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ с изх. № 14388193018293/14.11.2019 г. работодателят е подал процесното уведомление до ТД на НАП – С. за сключване на трудовия договор в 14:37 ч. т.е. след стартиране на проверката от контролните органи.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН въз основа на който е издадено процесното Наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел че са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като отговорността на процесното дружество е била ангажирана при некоректно приложение на материалния закон, поради което е отменил НП.

Съгласно чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи, че производството по издаване на оспорваното НП не е нарушено правото на защита на касатора, дадена му е възможност да се запознае с фактите и обстоятелствата във връзка с вмененото му нарушение и да направи възражения по случая. Налице е неправилно квалифициране на нарушението, както в конкретния случай директорът на Д „ИТ“ С. се е позовал на чл. 414, ал. 1 КТ, вместо чл. 414, ал. 3 от КТ.

Правилни са изводите на СРС, че на дружеството – ответник е наложено

административно наказание за това, че в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ е нарушил разпоредбата на чл.4, ал.3 от Наредба № 5 от 29 декември 2002 г., съгласно която същият има задължение да връчи на работника или служителя преди постъпването му на работа копие на хартиен носител от завереното уведомление, като връчването се удостоверява с подписа на работника/служителя срещу името му в справката за заверените уведомления. Посочената норма регламентира по какъв начин следва да се извърши връчването на екземпляр от завереното уведомление по чл. 62, ал. 3 КТ и как всъщност това връчване следва да бъде удостоверено по начин, който да го доказва. Разпоредбата на чл.4, ал.3 от Наредба № 5 от 29 декември 2002 г. задължава работодателя да връчи екземпляр от завереното уведомление на хартиен носител, като това връчване се доказва с подписа на работника/служителя срещу името му в справката за заверените уведомления. Наредба № 5 от 29 декември 2002 г. е издадена от министъра на труда и социалната политика, на основание чл.62, ал.5 КТ, и съгласно чл.7, ал.2 от Закона за нормативните актове тя е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. Тази наредба детайлно регламентира данните, които следва да се съдържат в уведомлението, т.е. неговото съдържание, редът и начинът за неговото изпращане, сроковете, в които следва да се подадат съответните уведомления в различните хипотези, регламентирани в чл.3 от същата наредба, действията, които извършва съответната ТД на НАП, след получаване на уведомленията и образецът на издаваната справка за приети и отхвърлени уведомления, начинът и реда за поправяне на грешки в подадените уведомления. Тази наредба въвежда задължение за работодателя да връчи на работника или служителя завереното уведомление по точно регламентиран ред и начин, разписани в съответните текстове на нормативния акт от по-висока степен, за прилагането на които тя е издадена. Приетата за нарушена разпоредба обаче се отнася до връчване на копие на хартиен носител от завереното уведомление. Следователно към датата на извършване на нарушението уведомлението следва да е било изпратено до съответното ТД на НАП и оттам да е било върнато заверено уведомление. В случая това не е така, тъй като към датата на допускане на работа работодателят все още не е бил изпратил уведомлението за сключения трудов договор до НАП. Установено е, че това е станало на 14.11.2019 г. Следователно правилно СРС е приел, че при така установената фактическа обстановка нарушението не е квалифицирано правилно. Правилната му правна квалификация би била тази по чл. 63, ал.2 от КТ, която съдържа изричната забрана за работодателя да допусне до работа работник преди връчване на документите по ал.1, един от които е и уведомлението по чл.62, ал.3 КТ. Правилни са и изводите на СРС, че посочената за нарушена норма на чл. 414, ал. 1 от КТ, послужила като основание за налагане на административно наказание е обща. Съгласно последната, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. В процесния случай, КТ е предвидена специална санкционна разпоредба, а именно тази на чл. 414, ал. 3 от КТ, съобразно която, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Законодателят е предвидил изрична санкция за неизпълнението на това законово задължение. В процесния случай с НП не е приложена правилната

санкционна разпоредба., което е и предпоставка за отмяна на НП.

Предвид това съдът приема, че наведените в касационната жалба доводи за допуснато нарушение на закона по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 НПК са неоснователни.

По така изложените съображения решението на първоинстанционният съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на възнаграждение за адвокат е основателна и в негова полза следва да се присъди за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXI КС

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 28.06.2021 г. на СРС, по н.а.х.д. № 4728/2020 г., НО, 106 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-006516/05.03.2020 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

ОСЪЖДА Изпълнителна Агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма], адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева. РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.